

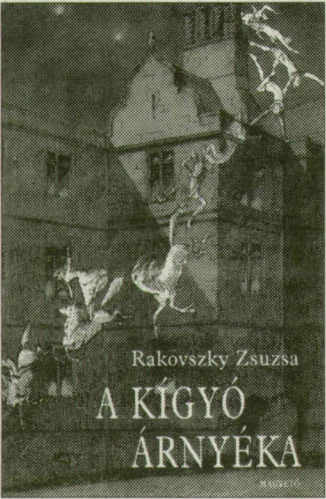
Szikora János a szolnoki színház élén

SZOLNOK (MTI)
Két pályázó közül Szikora Jánost bízta meg a szolnoki Szigligeti Színház vezetésével a város önkormányzata; a megbízatás ez év júniusától négy évre szól.
A színház igazgatói állására azért kellett pályázatot kiírni, mert Vass Lajos direktort tavaly nyáron a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának közigazgatási államtitkárává nevezték ki. Azóta a teátrumot megbízott igazgatóhelyettesként a most kinevezett Szikora János irányította. Az igazgatói poszt másik

aspiránsa Bozsó József színész volt.
A pályázatokat Botka Lajosné polgármester felkérése alapján egy öttagú szakértői grémium minősítette, amely javaslatot tett a város képviselő-testülete számára a ki nevezendő személyre. Az öttagú szakértői bizottságot Szi netár Miklós, a Magyar Állami Operaház intendáns-főigazgatója, Menkó Teréz, az egri Gárdonyi Színház gazdasági igazgatója, Meczner János, a Budapest Bábszínház igazgatója, Mihályfi Balázs és Tordy Géza színművész alkotta.

A kígyó árnyéka

MUNKATÁRSUNKTÓL
Egy nő meséli az életét. Álmokkal, babonákkal, zabolátlan vágyakkal teli gyermek- és lánykorát, titkokkal terhes, különös asszonyi sorsát. Lehmann Orsolya 1666-ban leírja az emlékeit. Szembenéz a titkaival, bevallja nagy bűnét, melyet egész életében rejtegetnie kellett, magát másvalakinek hazudnia, hogy elkerülje a hóhérkötelet. A világ előtt özvegy édesapja hű, segítő támaszaként jelenik meg, de a bezárt ajtók és ablakok mögött apa és lánya között hol néma, hol zajos csaták dúlnak: az egymásba csapó szeretet és gyűlölet, az egymásra utaltság és a féltékenység szenvedélyes küzdelmei. És az igazságot senki nem tudhatja meg...
A kígyó árnyéka az izzó szenvedélyek és az emlékeket át színező, gyógyító feledés regénye. A varázslatos nyelven megírt történetben Rakovszky Zsuzsa – akit eddig kiváló köl-

tőként és műfordítóként ismerhettünk – úgy vezeti végig az olvasót a családi és szerelmi „veszedelmes viszonyokon”, az embereket tápláló és fel emésztő kapcsolatok hulláma zásain, ahogy csak a legnagyobbak tudják.
(Rakovszky Zsuzsa: A kígyó árnyéka, Magvető Kiadó, Bp. 2002, 472 oldal, 2490 forint.)

fókusz
Könyvtárház
Telefon: (+36 62) 420-624 Fax: (+36 62) 424-789
e-mail: fokusz.szeged@lira.hu

H-6720 Szeged,
Tisza L. krt. 34.
www.fokuszonline.hu

PODMANICZKY SZILÁRD Ork és Orkla

44. RÉSZ

Sajnálom, barátom, nem tudok mást mondani, a pék elment, mondja a taxis fátyolos hangon.
A rohadt bűdös kurva életbe, hogy ott forduljon föl az egész seggfej világ, ahol van, üvölti Ork, és kinyomja a telefont. Nem is tudja, tolja, vagy beindítsa a motort hazáig. A hó visszafogja a kereket, beindítja, bögei a motort, mint az állat, teljes gázzal vágódik be a kapun. Orkla már az udvarban várja, vékony ruha van rajta, karba font kézzel didereg. Ork nekimegy a ház falának, a motor leáll, Ork lepattan, nem tud mozdulni a motor mellől, leveszi a sisakot, Orklán látja, hogy ő is tudja.
Ork remeg, a másnaposság tehetetlensége és a düh fölfoghatatlan kavardást indít a fejében, de tudja, meg kell állítania magát, különben elveszíti a fejét, és akkor nincs megállás, tör-zúz, amit ér.
Orkla is remeg, ez valamiképp józanítja Orkot, átöleli, magához húzza az átfagyott nőt, akit zokogni most lát először. És viszont. Ork is bömböl, mint egy megkeseredett vadállat. Az első csillapuló hullámnál kézen fogják egymást, bemennek a házba, egy darabka vakolat, most esik rá a motorkerekre.
A nappaliba ülnek egymás mellé, mint két gyerek, akik várják az ítéletet.
Orkla föláll, megtörlí az arcát, ölébe húzza Ork fejét.
Kérsz valamit, kérdezi halkan Orkla.
Ork a fejét rázza, föláll ő is, derékon érintve félre tolja Orklát, aki beül a fotelbe, a plafont nézi. Ork odakint megmossa az arcát, a szemei vérben és könnyben úsznak, de hiába, a legváratlanabb pillanatban tör rá a zokogás, nem ura magának. A szobából Orkla hangját hallja, attól is könny fut a szemébe, a szája húsa összevissza ráng. Undorító, gondolja Ork.

A DÓM TÉRRŐL INDULT KENTAUR NEMZETKÖZI DÍSZLETTERVEZŐI KARRIERJE Tesztelőadás a Fantom

Mint a reneszánsz mesterek, sok műfajú alkotó Kentaur, aki Erkel-ősei zenei tehetségét örökölte, a Satöbbi együttes frontembereként indult, majd díszlettervezőként szerzett nemzetközi hírnevet, közben képzőművészként is sikeres. A szegedi Faust után most Az operaház fantomjára készül.

– A Faust sikerében fontos szerepe volt a látványvilágnak. Hogyan született meg?
– Látszólag egyszerű, valójában nagyon bonyolult díszletet sikerült létrehozunk. Szokatlanul rövid idő állt rendelkezésünkre, ezért örületes munkatempóra volt szükség. Ráadásul a jelmezeket is én terveztem, mert Bartha Andreának – aki ugyancsak az Alföldi Róberttel dolgozó, ösz szeszokott, kreatív team tagja – épp külföldön akadt fontos munkája. A Faust esetében nehéz volt megtalálni azt a képi világot, amely illik a rendező koncepciójához. Mivel az eredetileg ötfelvonásos operát három részben játsz szuk, a nyolc képnek gyorsan kellett változnia. Végül a mai modern építészet, a plazavilág hideg stílusát választottam mintául.
– Egyre gyakrabban hallani nemzetközi sikereiről, hogyan indult a külföldi karrierje?
– Amikor a Miss Saigont csináltuk a szegedi szabadtérin, a világhírű producer, Cameron Mackintosh is eljött a bemutatóra. Annyira megtetszett neki a díszlet, hogy a következő évben meghívott Koppenhágába, ahol kicsit más képpen kellett megcsinálnom ugyanezt. A Miss Saigonhoz azután Stockholmban, Manilában, New Yorkban és Ausztáliában is terveztem díszletet

Kentaur a szegedi Faust díszletében. Fotó: Karnok Csaba

és világszerte rengeteg látványtervet készítettem más darabokhoz is. Legutóbb egy angol-magyar koprodukciós Peter Pan-előadást csináltam Londonban, ami most ugyanazzal a díszlettel Debrecenben látható. Egy évre jöttem haza dolgozni, mert szerettem volna kicsit többet látni 12 éves kislányomat.
– Hogyan került kapcsolat-

ba a következő nagy feladattal, Az operaház fantomjával?
– 1997-ben Cameron Mackintosh megtervezte velem a musical új színpadképét. Az eredeti ugyanis már a '80-as évek vége óta megy a West Enden, ahol óriási költséggel, különleges színpadtechnikával mutatták be. Webber nagyon elégedett volt azzal a lát-

ványvilággal, amit kitaláltam, ezért hozzájárult, hogy ebben a formában bemutassuk Magyarországon. Három budapesti színház is pályázott, végül a Madách Színház kapta meg a jogokat. Május 31-én tartjuk a bemutatót, máris óriási az érdeklődés. Ha ez a magyar „tesztelőadás” beváltja a hozzá fűzött reményeket, akkor világszerte több színházban is megcsináljuk ugyanezt a verziót.
– Milyen lesz az előadás?
– Látványvilágában alapvetően eltér attól, amit a hazai színházakban megszokhattak a közönség és a londoni eredetihez sem hasonlít, mert annak a produkciónak az eredményeire építve és a hibáiból okulva, sokkal jobbat tudtunk kitalálni. Biztos vagyok benne, hogy senki sem fog csalódní, aki megnézi majd ezt a grandiózus előadást.
– A Macskákkal többször is vendég szerepelt a Madách társulata a szabadtérin, ezt a produkciót is el lehetne hozni?
– Nem, mert technikailag a zsinórpadlásra épül, ráadásul kifejezetten zárt térbe készül, a szabadtéri színpadon meghalna.
– Milyen darabot hozna a Dóm térre, ha szabadon választhatna?
– Claude-Michel Schönberg musicaljét, a Martin Guerre-t, amit még sohasem mutattak be Magyarországon. Ez egy csodálatos darab, a Miss Saigonnál is jobban szerettem. A történet ismerős lehet a közönségnek a Richard Gere és Jodie Foster főszereplésével bemutatott Sommersby című filmből. Abból az izgalmas sztoriból írtak Schönbergék egy szinte operai minőségű, fantasztikusan jó musicalt, amely tökéletesen érvényesülne a Dóm téri színpadon.

HOLLÓSI ZSOLT

fi-feldolgozón túl megnyitják az új temetőt, a városban rendel sírhelyet.
Ork úgy halad végig a városon, mintha láthatatlan lenne, a fák zúzmarában állnak, az út jeges. Aztán gondol egyet, betér egy pékségbe, friss kakaót rendel és kalácsot, át és átjárja a nyugalom, nézelődik, mint aki először lát poharat, kiflit, pénzt és számlablokkot.
Útközben egy szál rózsát vesz, nem tudja hol fogni, csupa tövis, esetlenül lógatja a nadrágja mellett, a tüskék kirojtozzák. A temető kapujában áll, onnan jól látni a ravatalozót, és bent pár embert, a taxist, a kocsmárost, a nagybátyját vélhetően, néhány idős asszonyt, és egy ismeretlen fiatal nőt. Megérkezik a pap és a párbajsegédje, az aprócska urnára pillant, nem ellenfél. Fölcsapja a könyvét, amiből az életet tanulta, hangjában túl sok a meggyőződés. Ork csak az első szavakat hallja, aztán benyúl a zsebébe, bekapcsolja a magnót, fülén a fejhallgató apró gombja recszen. A szalagról megszólal a pék, udvariasan bemutatkozik, majd belekezd élete főművébe. A pap hamarosan szambázva lötyögteti az urna felé a szentvizet a szentfazékból, majd megindulnak a kriptá felé. A taxis és a kocsmáros szeme összefut Ork szemével, látják a füléből kilógó zsinórt. Ork marad utoljára, a rózsát a fiatal nőnek adja, aki összehúzza a szemöldökét, a rózsát beteszi a kriptapolcra.
A temetés végére kisüt a nap, a levegő megenyhül, Ork még sokáig nézi a kriptát a kerítésre támaszkodva, aztán számára sem kiszámított mozdulattal hazaindul.
A buszból jól látni, a fákról hullik és olvad a dér; a nappalok egyre hosszabbak, nem sokára itt a tavasz.
Ahogy Ork belép a házba, Orkla csapot nyit a kád felett, megtölti forró vízzel. Ork levetkőzik, Orkla a meztelen férfi hátát és mellkasát masszírozza. Ork belép a kádba, alábukik, a víz illatosan gőzölög, szemét törli. Orkla is ledobja ruháját, szemben becsúszik a kádba, de addig helyezkedik, míg nem Ork arcát látva, feltehetően tökön rúgja. A fájdalmas és torz arc aztán kisimul, és már nevet, és Orkla is; nem lehet megállani. Ork alig kap levegőt, végül csak kimondja: Röhögtem eleget, röhögjön most már más is!

(VÉGE)